

IK VOEL MIJ GEDRAGEN

Door: Anne-Marie de Ruiter Beeld: Jantina Mulder

Pas na een lange tijd van klachten werd duidelijk dat Tineke baarmoederslijmvlieskanker had. Ze kreeg behandeling na behandeling, maar niets sloeg aan. Tot ze eindelijk geluk had...

In 2022 werd Tineke (57 jaar) verwezen naar een gynaecoloog, omdat ze veel bloedingen had. De gynaecoloog weet dit aan de overgang. 'U heeft immers net een uitstrijkje gehad en dat was goed.' Maar na een jaar waren de bloedingen nog steeds heel heftig. Tineke: 'Ik herinner me dat ik tijdens een strandexcursie op Ameland in de bus zat en het gutste er gewoon uit, vreselijk. Toen ik terugging naar de gynaecoloog, vermoedde ze dat ik teveel slijmvlies in mijn baarmoeder had. Dat wilde ze wegbranden, maar daarvoor moest eerst een biopt worden genomen. Tien dagen later belde ze dat ik baarmoederslijmvlieskanker had.'

'Ik zou snel geopereerd worden en de kanker was graad 1, dus het zou vast goed komen', vertelt Tineke. 'In mei 2023 zijn mijn baarmoeder en eierstokken verwijderd. Nadat het weefsel was onderzocht, bleek dat ik een tumor van zeven centimeter in mijn baarmoeder had. De kanker bleek graad 3 te zijn. De gynaecoloog die mij geopereerd had, zag op een echo van elf maanden eerder dat de tumor daar al te zien was. Dat vond ik erg moeilijk. Waarom was er geen biopt genomen om kanker uit te sluiten? Dan had ik een jaar eerder met de behandeling kunnen beginnen. Ik heb een brief geschreven naar die eerste gynaecoloog, maar die heb ik nog niet verstuurd.'

Experimentele behandeling

Omdat de kanker graad 3 was, werd Tineke verwezen naar het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis (AVL). Daar

zijn haar lymfeklieren operatief verwijderd met behulp van een robot. Helaas bleken er uitzaaiingen te zijn. Er volgden 24 bestralingen en één inwendige bestraling.

'Gezien het soort kanker dat ik had, was er negentig procent kans dat ik goed zou reageren op immunotherapie. Ik was blij dat ik daarvoor in aanmerking kwam. Ik zou niet kaal worden en het staat bekend om zijn goede werking. Maar weer had ik pech. Ze vonden een uitzaaiing in mijn vagina. Dat was aanleiding voor een PET-scan van mijn longen en daarop zagen ze nog minstens 20 uitzaaiingen. De arts zei: Ik werk hier 25 jaar, maar dit heb ik nog nooit gezien.' De statistisch gezien juiste keuze voor immunotherapie bleek voor Tineke de verkeerde keuze te zijn.

Zes zware chemokuren volgden. Gelukkig bleken de uitzaaiingen in Tineke's longen kleiner te zijn geworden. Na de laatste chemo kreeg ze ook hormoontherapie. Drie maanden daarna bleken de uitzaaiingen weer net zo groot. Tineke vertelt: 'Voor de zoveelste keer weer een slechte uitslag en weer moest ik incasseren. Hoe ik dat deed? Tja, op veerkracht, op karakter. Op de een of andere manier lukte het me toch om positief te blijven.'

Maar wat was er nog mogelijk? De arts had vier experimentele opties, waarvoor je aan bepaalde voorwaarden moet voldoen. Na onderzoek bleek Tineke in aanmerking te komen voor drie van de vier mogelijke behandelingen. 'Het heeft waarschijnlijk geholpen dat ik zo fit was. Ik was altijd blijven bewegen, ook als ik me doodziek voelde.' De keuze viel op een behandeling met ADC's (zie kader).

'Ik word iedere dag met een gelukkig gevoel wakker.'